

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocijalno glasilo.

Štev. 12.

V Ljubljani, v soboto 21. marca 1903.

Letnik VIII.

„Slovenski List“ izhaja v sobotah dopoldne. — Naročnina je za vse leto 8 K, za četrť leta 2 K. Vsaka številka stane 14 vin. — Dopisi pošiljajo se uredništvu „Slovenskega Lista“ — Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — Naročnina, reklamacije in oznanila se pošiljajo upravništvu „Slov. Lista“. Uredništvo in upravništvo sta v Ljubljani Stari trg šte. 19. Uradne ure od 9 do 12 ure dop. — Oznanila se računajo po navadni ceni.

Začetek — konca?

Iz Trsta.

Tržaške razmere gotovo zanimajo vso širšo javnost slovensko. Sprejmite hipno sličico sedaj-nih dejanskih razmer naših.

Slovenski duhovniki v Trstu so z delom preobloženi. Trst je svetovno mesto! Koliko moralne energije povzije dandanes pastirstvo v tako propalem mestu, kot je Trst, vedo le tisti, ki se v njem trudijo in pote. Že notranje cerkvenega dela je preveč, za posameznika dvakrat preveč. Samo spovedovanja, previdavanja in obiskovanja bolnikov imamo pojedini čez glavo. Ne čudite se torej, da ne nastopamo tudi javno, na socijalnogospodarskem polju. Slovenskih duhovnikov nas je v Trstu dvakrat premalo. Ti pa, ki so, bi najbrž morali napraviti prostor drugim, ko bi le preveč kazali barvo. Tako je! Nekaj mladih gospodov je vseskozi navdušenih in vnetih za vse dobro, pa celo ti sodijo, da je najpametnejše delovati na tihem.

Naš novi vladika je vpeljal mesečne konference v škofovi palači. Tukaj bi mogli Slovenci marsikaj sprožiti, opomniti, a ni ga, ki bi si upal! Vse se boji, da ne bi kateri navzočih italijanskih duhovnikov tega ali onega ne izdal javnosti in potem! Kak hrup bi bil v tržaškem Izraelu! Naš novi vladika, o tem smo prepričani, ima resnično najboljše namere.

Unijatsko gibanje?! Da bi ga nikdar ne bili vzbudili! Ko bi se bilo delalo od znane strani le za glagolico, bi bilo vse drugače. Za to misel bi bili dali pridobiti večina naših duhovnikov. Zdaj pa lahko trdimo, da okoli gg. Požarja in Štembergerja se že jasni. Nastop Požarjev — je moral odbiti tudi zadnje njegove osebne prijatelje. Sam bo odgovarjal!

Kaj napravi g. Štemberger, ne vemo; le to rečemo, da bi bila neizmerna škoda za njegovo lepo Marijino družbo, ko bi jo po vsej sili hotel le on voditi ali jo pa rajši razdružiti, kakor njeno vodstvo izročiti kakemu sobratu.

Prepričani smo, da bi se dobile mlade moči, ki bi bile voljne za njo žrtvovati vse. Kam bo prišla cerkvena disciplina, ako se bodo kar po vrsti eden za drugim vknjiževali ta na mesto kaplana, oni za voditelja bratovščine. Kakor kaka najmodernejša species nepremestnega župnika pa s tem dodatkom, da si prisvojajo kar absolutno nepremestnost. Gospoda naj gledata, kam ju privede vsak morebiten javen hrup! Slovenska javnost pa zvede, da se tržaško slovensko ljudstvo ne bo dalo speljati v razkol! Število obiskovalcev slovenskih pobožnostij se zadnje čase še pomnožuje. Gorje Slovencem tržaškim, če vzplamti verski boj! Pozdravljali bomo vsak pokret k pametni katoliško-narodni politiki.

Poročila iz mest in trgov.

Kranj. Gospod dekan je šolskim dečkom prepovedal hoditi po pohujšljivega „Gorenjca“ in ga brati. Urednik Gašper je zato hud na g. dekana in pravi, da bo dal krščanski nauk podučevati g. učitelju (Ivanču!) in da g. dekana ne bo več pustil v šolo. Gašper ima učeno glavo, vender pa sinu učenosti še ni izročil. Začne ga naj tedaj sam učiti, najprej cerkvene zapovedi in njih razlago, da fantič, če je res njegov, ne bo odgovarjal na vprašanje, če se sme v nedeljo hlapčevsko delo opravljati, n. pr. gnoj voziti, z besedico „ja!“ Ta neumni odgovor je napravil v šoli med učenci krohot, ki je padel tudi na očeta. In zato je Gašper hud, ker se je njegov sin v šoli osmešil. Ta brihtni „sin“ je bil vreden članka v „Gorenjcu“.

Kranj. Železnice Kranj-Tržič meščani ne pozdravljajo posebno prijazno. Trgovci in obrtniki so prepričani, da bo Kranj s to naklansko železnico le na izgubi, in da je bil oni članek v „Slovenskem Listu“ popolnoma resničen. Objavljeni načrt te železnice živo dokazuje, kako so jo Kranjci zavozili, ko je Matevž Pirc pro-

dajal Gaštej. Sedaj se maščuje vedno hujše Predlog Vinka Majdiča stoji na glavi in dokazuje le velikansko zadrego liberalcev. Pač bi Vinko rad imel za svojo moko železnico čez Savo, a država jo mu ne bode delala, ker bi mestu itak ne koristila mnogo.

Kranj. Nepopisno senzacijo je vzbudil po Kranju članek, katerega je prinesel „Slovenec“ v sredo. List je šel iz rok v roke. Po raznih družbah in gostilnah so se slišali na sv. Jožefa dan vzkliki: „Izdajice, fej! Dolgo so kričali o svojem narodnjaštvu, sedaj so izgubili krinko! V Kranj naj pride mešetar Ferjančič, če ima pogum“.

Kranj. Zadnjo nedeljo je imel č. gospod dr. Jožef Debevec v „Izobraževalnem društvu“ predavanje o „marčnih dnevih l. 1848.“ Predavanje je bilo strokovnjaško dovršeno, jako zanimivo in tembolj primerno, ker smo ravno v marcu in smo imeli tedaj nekaj obletni spomin na ono imenitno vstajo l. 1848., ki je prerodila Avstrijo. Prihodnje predavanje bode v nedeljo ob 6. uri.

Iz Idrije dne 15. marca. Mestni odbor-niki kat. narodne stranke v Idriji zelo skele naše liberalce. Naj se pri seji kateri oglasi, pišejo v svojih glasilih, da je surov, ako pa molče, jim zopet ni prav. Tako poročajo v „Slovenski Narod“, da je „začudenje vzbudilo postopanje klerikalcev, ker niso v občinskem svetu storili nobenega koraka zastran papeževega jubileja.“ No, da jim naši možje ne bodo po godu, vedeli smo že prej, a da bodo narodnjaki tako neredni v svojih napadih si nismo mislili. Ko vedno pišejo o svoji inteligenci, smo pač pričakovali, da sem in tje vsaj košček hvalisane razsodnosti dobimo nad njimi. A strast je slepa. Naj toraj stvar ob kratkem razjasnimo!

Za papeževo slavnost je g. dekan povabil uradno vse različne urade v našem mestu, med njimi tudi občinski urad. Povabilu so se res odzvali vsi uradi, kolikor jim je bilo službeno mogoče, le od magistrata ni bilo nobenega za-

Ps-s-st!

(Spisal A. Čehov, posl. F. S. Pavletov.)

Ivan Igorovič Krasnuhin, časniški sotrudnik srednje vrste, se je vrnil pozno v noči domov, nagubanega, resnega obraza in nekako zamišljen. Videlo se je, kakor bi pričakoval obiska, ali pa mislil na samomor.

Hodil je gori in doli po sobi, vstavljal se, razmrševal lase in govoril z glasom Laerta, ki je zbiral maščevanje za svojo sestro:

„Pobit, utrujen na duši, v srcu pekoča muka — a ti izvoli sedeti in pisati. In to naj je življenje?? Čemu ni še nikdo opisal te mučne disonance, katera je v pisatelju, ko je žalosten, potrť in mora zabavati množico, in ko je vesel, mora na ukaz prelivati solze. Živahen moram biti, ravnodušnohladen, ostroumen — no mislite si, da mi muka gnjete dušo. Ali vzemimo, da sem bolan, da mi umira dete ali žena.“

Govoril je in pri tem stresal pest ter obračal oči . . . Na to je stopil v spalnico in zbudil ženo.

„Nadja“ — je dejal — „želim pisati . . . Prosim, da me nikdo ne moti. Ne morem pisati ako joka dete in ropota kuharica . . . Priredi mi ali čaj . . ., bifsteak, ali kaj podobnega . . .“

Vsaj veš, da brez čaja ne morem pisati . . . Čaj — to je edino, kar me krepi pri delu.“

Ko se je vrnil v svojo sobo, je slekel surtuk, telovnik in črevlje. Počasi se je slekel. Na to je dal svojemu obrazu izraz razžaljene naivnosti in sedel za pisalno mizo.

Na mizi je bilo vse popolnoma vsakdanje. Toda vse je kazalo na malenkostno brezdelico in nosilo na sebi značaj premišljenosti in strogega programa. Doprsne podobe in slike velikih pisateljev, kup zamazanih rokopisov, zvezek Bjelinskega s prignuto stranjo, del lobanje za pepelnico, časnik, nebrižno zložen, vendar tako da se je videlo z modrim svinčnikom začrtano mesto in z velikim napisom: „podlo“, na robu. Bila je tudi tukaj deseterica na novoobrezanih svinčnikov in priročna priprava z novimi peresi, očevidno radi tega semkaj položena, da bi zunanji vzroki in slučajnosti — ako se pero pokvari — niti za sekundo ne mogli motiti svobodnega, delujočega poleta . . .

Krasnuhin se je naslonil na naslonjač pri stolu, zaprl oči in se pogrezal v premišljevanje teme. Slišal je, kako je cepetala žena v šlapah in klala trsko za samovar. Ni se bila še do brega naspala, ker so ji pokrov samovara, nož, trska, večkrat spolznili iz rok. Kmalu na to se

je začulo šumenje samovara in mesa, katero se je pražilo. Žena ni prenehala ropotati okoli ognjišča s pokrivačami, vilicami in vraticami. Znova se je Krasnuhin predramil, prestrašen odprl oči in pričel krepko potezati zrak v se, „Moj Bog. — Kako je soparno“ — je zastokal z mučeniškim, mrkim obrazom. „Groza! To neznosno ženšče me bode za res do cela otrovalo. Nu, povejte mi za Boga, morem li pisati pri takem ropotu?“

Hitel je v kuhinjo in se tam razjezil uprav z dramskim krikom. Ko je, ne dolgo za tem prinesla žena čašico čaja, je sedel kakor prej na stolu zaprtih oči in pogreznjen v svojo temo. Ni se premaknil. Z dvema prstoma je lahko potrkal in se delal, kakor bi ne čul prisotne žene. Na licu se mu je izražala poprejšnja razžaljena naivnost.

Kakor koketuje gospica, ki je dobila novo pahljačo, sama s seboj, tako je tudi on dolgo koketoval sam s seboj, zibal se in lomil . . . On je izžemal samega sebe, krčil in vzdigoval noge pod mizo, gotovo od muke ter se raztezal kakor na divanu . . . Naposled je — ne brez kolebanja — premaknil roko k črnilniku in pisal poglavje s takim izrazom, kakor bi pisal smrtno pogodbo . . .

stopnika. Ako je došel g. notar, ni prišel kot občinski odbornik, temveč le kot zastopnik c. kr. notarijskega urada. V naši mestni hiši so tako uljudno napredni, da celo svojih odbornikov niti obvestili niso, vsaj naši možje niso dobili nobene intimacije. Pri drugih uradih kroži povabilo krog vseh uradnikov in vsaki s svojim podpisom potrdi, da je bil obveščen. Magistrat pa tako uradno povabilo v koš vrže. V tem obziru mu gre res naprednost pred vsakim uradom!

In sedaj pišejo, da so se čudili, ko od klerikalcev se ni nič storilo za papežev jubilej. Saj je bila le cerkvena slavnost in tu se je storil korak in kako ste ga sprejeli! Tako postopanje pač uči naše odbornike, kaj bi jim bilo pričakovati, ako bi v očitni seji zadevo spravili na dan.

In zadnja „Jednakopravnost“ — glasilo našega župana — skončuje uvodni članek, da bodo tudi oni zaklicali na vse grlo — proč od Rima!

No, klic proč od Rima se je že na Nemškem preživel, saj se celo protestantski pastori sramujejo takih novih ovčic. Spoznavajo namreč, da iz verskih nagibov ne silijo proč od Rima, pač pa s tem delajo propagando, da bi Avstrijo polagoma pripravili za priklapljenje k nemškemu cesarstvu. Saj je celo presv. prestolonaslednik očitno izrekel, da klic proč od Rima, je klic proč od Avstrije.

Kaj bodo na to rekli naši c. kr. uradniki, ki so pristaši idrijskih naprednjakov? Ali jih ne spravljajo s takim vedenjem in pisarjenjem v zelo neprijeten položaj?

Saj ti so prisegli zvestobo Avstriji, a tu se bratijo z onimi, ki po besedah našega prihodnjega cesarja kličejo proč od Avstrije!

Ako pa menijo naši naprednjaki, da morajo dosledno pobirati stopinje za ljubljanskim mestnim zastopom, zna tudi nad nje priti ista blamaža, katero sedaj siplejo nemški časniki — zavezniki ljubljanskih naprednjakov — na svoje intimne tovariše, slovenske liberalce.

Idrija. Ker me vedno napada „Jednakopravnost“ in zadnja še piše, da so zastoj dolgo časa pričakovali odgovora na njih različna poročila o katoliškem boju v konsumu, je vendar moja dolžnost odgovoriti na neresnice, katere je pisal gospod Ivan Koler, prejšnji načelnik kršč. gosp. društva v Poslanem v „Jednakopravnosti“ št. 4 z dne 29. februarja.

Ni res, da bilo zmanjkalo zvečer pri zaključku blagajne jedne krone in da je dalo to povod prepiru med prejšnjim gosp. načelnikom in menoj; kajti ako se zvečer pri zaključku blagajne pokaže primanjkljaj, morajo založiti same prodajalke. Res je le, da je manjkala ena krona pri deležih društvenikov, katere je sprejemal prejšnji g. načelnik, in bil sam odgovoren za njo.

Ni res, da sem ga jaz vsled tega tožil združnemu razsodišču.

„Mama, vode!“ se je oglasil sin.

„Psst!“ ga je tolažila mati. — „Papa piše.“

Psst! . . .

Papa piše, piše bistro, brez konca in kraja, komaj da utegne obračati strani. Kipi in portreti znamenitih pisateljev, bistro gledajo na njegovo bežečo pero. Zdi se, da se premikajo in šepečejo: „Ej bratec, kako si se razvnel.“

„Ps-s-st!“ — škriplje pero.

„Ps-s-st“ — šepečejo pisatelji, kadar je zaropotal ob mizo s kolenom.

Znova se je Krasnuhin popravil, odložil pero in prisluškoval . . . Enakomerni, monotoni šepet je začul . . . To je v sosednji sobi. Tomaž Nikolajevič, sostanovnik, je molil.

„Čujte! je zaklical Krasnuhin. „Ne bilo bi li bolje, da bi molili tišje? Motite me pri pisanju.“

„Obžalujem“, je preplašeno odgovoril Tomaž Nikolajevič.

Ps-s-s-st!

Ko je napisal pet strani, se je Krasnuhin pretegnil in pogledal na uro.

„Moj Bog, že tri“, je zajavkal. „Ljudje spijo, a jaz . . . samo jaz moram delati.“

Potrt, utrujen, sklonjene glave je šel buditi ženo in rekel zamolklo:

Res je le, da je on mene tožil pri c. kr. okrajnem sodišču zaradi razžaljenja časti, obdolžitve jedne krone, a kjer pri c. kr. okrajnem sodišču ni nič opravil, potem me je tožil še le združnemu razsodišču.

Ni res, da sem jaz razgrajal 2. januarja v društvenih prostorih, tako da se je mimoidoče občinstvo zgražalo.

Res je le, da je bil prepir v društvenih prostorih zaradi nekih neresnic prejšnjega g. načelnika že preje, ko mene ni bilo doma; in ko sem jaz domu šel, sem že od daleč videl res nekaj radovednih žensk pred društvom in se prestrašil, da je morda kakšna nesreča.

Ni res, da sem jaz pisal prejšnjemu gosp. načelniku, da je hotel društvo za 2 kroni 48 v. zlorabiti.

Res je le, da sem ga večkrat opozarjal, da mora povrniti društvu voznino od njegovih stvari.

Čudno je pa posebno za načelnika, ko on piše v „Jednakopravnosti“, da me je dvakrat vprašal koliko znaša voznina. V zmislu „Jednakopravnosti“ najposobnejši, pa vprašati mene analfabeta, koliko znaša voznina!

Čudno se mi zdi, da ne omenja, od koga je ta voznina, gotovo se koga boji, da bi zvedel za kaj se gre.

Res pa je, da mi je po dvamesečnem opominjevanju on poslal 31. jan. 8 kron, da naj si zaračunim, kar je dolžan; a še ravno v istem pismu mi piše: Kjer me ne jenjaš blatiti zaradi iste voznine, ti pošljem 8 kron, in si vračuni kolikor ti je drago.

Leopold Lapajne, rudar

načelnikov namestnik in hišni oskrbnik kršč. gosp. društva v Idriji.

Iz Idrije. Podpisano načelstvo kršč. gosp. društva v Idriji je v svoji seji z dne 16. marca 1903. na predlog načelnika g. Franc Svetličič-a enoglasno sklenilo, objaviti sledečo izjavo: V zadnjem času pišeta „Slovenski Narod“ in „Jednakopravnost“ skrajno sramotilno o načelstvu kršč. gosp. društva v Idriji. Neprestano se odbornikom očita, da so popolnoma v rokah duhovnikov, ter da je cel konsum le od č. g. kateheta Oswalda odvisen, da so sami farški podrepaniki itd.

Dasi smo v načelstvu imenovane zadruge sami delavci, vendar kar najodločneje protestiramo proti takemu blatenju, ker popolnoma s a m o s t o j n o vse združno poslovanje vodimo.

Kadar pa želimo kakega sveta, obrnemo se, kamor nam drago. Ako se obračamo v tem oziru na kakega duhovnika, ne pa na kakega odvetnika, notarja, ali kakega iz hribov privan-dranega liberalnega kramarja, ali pa izdajatelja kakega zakotnega liberalnega lističa, je to popolnoma naša zasebna stvar.

Hvaležni smo pa tetki „Jednakopravnosti“ za priznanje, ki ga nam ne h o t e daje, ko piše: „Tako so si znali ti možje preskrbeti, da bodejo še nadalje na varnem, ter da bodo go-

„Nadja, daj mi le čaja! Oslabel sem! . . .“

Pisal je do štirih in z veseljem bi bil pisal, tudi do šestih, ko bi ne bila izginila tema.

Koketovanje in čuvstvovanje s samim seboj v zvezi z neskromnimi, opazujočimi očmi, despotizem in tiranstvo nad malim mravljiščem, ki ga je zla osoda vrgla pod njegovo oblast, so bili sol in med, jedro njegovega pisanja. In kateri despot, tu doma, ni podoben temu našemu neslavljenemu človeku, ki smo ga videli tu v redakciji?!

„Tako sem truden, da bom komaj usnul“, je šepetal, ko je legel spat. „Naše delo, to nehvaležno, prisiljeno delo, ugonablja telo in dušo. Kaj ko bi pil brom-kali? Moj Bog, ko bi ne imel družine, bi vrgel to raboto. Pisati na povelje! Žalostno!“

Do dvanajstih je spal, spal krepko in zdravo. Ej, kako bi šele spal, kako bi sanjal, kako bi se razvnel, ko bi bil res pisatelj, redaktor ali celo izdajatelj!

„Vso noč je pisal“, šepeče žena resnega obraza. „Ps-s-st.“

Nikdo ne sme hoditi, govoriti, ropotati.

To je spanec — svetinja, ki drago poplača kaznjivo razžaljenje.

„Ps-s-st!“ se čuje po stanovanju. Ps-s-st!

spodarili z delavskim denarjem, kakor bodo zahtevali člani.“ S tem javno pripoznate, da se pri nas gospodari tako, kakor zahtevajo člani, ne pa, kakor bi se kakemu bivšemu ali sedanjemu odborniku zljubilo.

Dalje pišete: „Prišel bode čas, ko se bodo naši delavci s studom obračali od Vaše katoliške organizacije.“ Gosp. dopisnik, dobro ste jo zadeli, kajti to nam je že zdavnej znano, da se Vaši delavci s studom obračajo od naše organizacije, kakor se tudi naši delavci še z večjim studom obračajo od Vaše organizacije, ki je s p l o h n i m a t e.

V Idriji, dne 16. marca 1903.

Načelstvo kršč. gosp. društva, čegar člani smo podpisani:

Načelnik: Franc Svetličič, upok. rudar in hišni posestnik. — Načelnika namestnik: Leopold Lapajne, rudar. — Zapisnikar: Ivan Pavšič, delavec v poskušnici. — Odborniki: Leopold Rejc, rudar in posestnik. Ivan Šinkovec, rudar in posestnik. Leopold Jurman, rudar in posestnik. Valentin Tratnik, rudar in posestnik. Leopold Jazbar, rudar in posestnik. Ivan Celjak, upok. rudar in posestnik. Franc Poženel, rudar. Alojzij Prelovec, rudar. Anton Medvedič, c. kr. kovač.

Domače novice.

Lep donesek k slovenskonemški zvezi.

Pri zadnjih občinskih volitvah v Trzinu se je posrečilo Nemcem ohraniti večino v občinskem odboru. Kako slovenski liberalni prvaki barantajo pri takih prilikah z glasovi svojih pristašev, naj priča naslednje baron Schweglovo pismo: „Gorje (Grimschitzhof), 19. avg. 1901. Visokočestiti gospod! Po želji čestitih strankinih pristašev v Trzinu se je poskrbelo, da je Murnik oficijelno na korist gospoda Ferjančiča odstopil in je ta obljubil, da se radikalci pri prihodnjih občinskih volitvah ne vdeležijo. S tem so izpolnjeni pogoji, katere smo zahtevali kot kompenzacijo (plačilo), da podpiramo Ferjančiča in potemtakem smo za prihodnje deželnozborske volitve vezani. Schwegel l. r.“ — Kaj naj porečemo k takemu postopanju dr. Ferjančiča? Besedo ima tisto slovensko meščanstvo, ki je volilo dr. Ferjančiča, a dr. Ferjančič nima več pravice nastopiti kot slovenski poslanec!

Ponižna prošnja do mil. gospoda inful. prošta dr. S. Elberta. Ljubljanski delavci že več let neprestano zahtevajo svojih pravic v ljubljanski občini. Klic po volilni pravici postal je že vseobčen. Zato se obračamo ljubljanski delavci do Vas, mil. gosp. prošt dr. Elbert, da s svojo posredovalno dobrohotnostjo in Svojim posebnim prijateljstvom do ljubljanskega občinskega sveta tudi tukaj v tej občekoristi nameri „posredujete“.

Ljubljanski delavci.

Učiteljski shod v Ljubljani. V Ljubljani se bo vršil dne 8. aprila učiteljski shod.

O pogrebu matere dr. Jan. Ev. Kreka se nam piše iz Selc nad Škofjo Loko. Takih pogrebov ni kmalu na deželi, 15 duhovnikov, 4 zastave (med njimi „Slov. krščanske soc. zveze“ iz daljne Ljubljane), ljudstva polna cerkev, kakor da je nedelja, šolska mladina — takega pogreba ne pomnijo v Selcih. Ne čudite se: spremili smo k zadnjemu počitku nenavadno, izredno mater, položili jo v hladni grob. Na grob ta predragi pride izvestno skromen spomenik. Ali spomenik od kamna in lesa ali železa zrvavi, spokne, strohni — premine, razgloje ga časa neizprosni zob. Spomenik te žene pa ne mine nikedar! Dokler bode po planinah naših in dolinah bival slovenski rod, živel bode v dnu slovenskega srcá spomin one blažene matere, ki je poklonila domovini svoji sina — dr. Janeza Ev. Kreka. Kdor je že stal ob odprtem grobu svoje matere, on vé, kako je človeku pri srcu tedaj, ko prve grude zabobné na krsto, ki oklepa, kar imam na tem svetu najdražjega, bitje našega bitja, življenje našega življenja — mater! Lahko si je misliti, kako užaljeno je danes rahlo čuteče srce tega sina. A vsprejmi hkratu tudi naše najiskrenejše sožalje, vsprejmi je od najzadnje slovenske, kočje, kjer beró Tvoje „Zgodbe“. Naj vsprejme pa

tudi milo nebo naše goreče prošnje: materi večni mir in pokoj, a sina nam ohrani, dobrotni Bog, še mnogo mnogo let!

Za družbo sv. Cirila in Metoda za Istro v Zagrebu minulo soboto prirejeni koncert je donesl 6000 kron čistega prihodka, a se utegne ta svota še povišati, ker niso vrnjeni še vsi bloki. Materijalni uspeh je toraj popoln, a koliko je vreden še le normalni, ker se tem potom oživlja in širi umevanje namenov družbe.

V Ameriko pobegnil je tukajšnji trgovec Konrad Schumi. Njegov oče je garantiral zanj 75.000 kron in je sedaj moral otvoriti konkurz. Tudi žena Konrada Schumija pojde v Ameriko. Vesti, da bi „Gospodarska zveza“ pri tem konkurzu kaj izgubila, so popolnoma izmišljene.

Znamenit koncert. „Glasbena Matica“ v Ljubljani bo meseca aprila t. l. izvajala cesarju Fran Josipu posvečeni oratorij „Sv. Frančišek“, katerega je zložil P. Hartmann. Koncert bo, kakor čujemo, v šenkla vški cerkvi in bo P. Hartmann prišel osebno v Ljubljano.

V slovenskem gledališču igrajo jutri popoldne „Sen kresne noči“. Zvečer je častni večer gđ. Kristine Rückove. Igrali bodo „Devico Orleansko“.

Slavnemu odboru družbe sv. Mohorja. 1. V povabilu, ki smo ga nedavno brali po časnikih, pravi odbor, da bo koledar izšel v „priljubljeni obliki“. Komu, kje, kedaj je še bila ta oblika priljubljena? Bolj nerodna ne more biti, kakor je; namreč prevelika je. To se je že velikokrat po časnikih povdarjalo. Pa brez uspeha. 2. Imena udov bi se naj izdala v posebni brošuri, ki bi smela imeti veliko slabši papir, da se nekaj prihrani. 3. V koledarju silno pogrešamo podob, in sploh podob je premalo. Več jih je v „Zgodbah sv. pisma“, pa še tam jih je premalo. Podobe vsak rad gleda, izobraženi ljudje, kakor priprosti narod. Knjige nemške družbe sv. Jožefa v Celovcu jih imajo na stotine; mohorski koledar ima pa naslikano kakšno palačo, ali most, ali škofa, ali mesto, pa smo pri konci. Več podob! 4. Starejše knjige, katere ima družba v zalogi iz prejšnjih let, so veliko predrage. Marsikdo bi rad naročil „Življenje svetnikov“ itd. pa se straši previsoke cene. Starejši molitveniki so trikrat predragi, zato ljudstvo toliko slabih molitvenikov od sejmarških kramarjev pokupi, ker jih dobi po ceni. Bilo je pred birmo. V bukvarno velikega mesta pridejo imenitne gospe kupiti slovenske molitvenike za dar birmancem, izberejo seveda le najkrasnejše vezave. Pogledam izdajo: sam pofel. Vprašam, zakaj ne prodaja dobrih molitvenikov, saj jih je dosti. Odgovor: So predragi, tisti pofel dobi nevezan za parkrajcarjev tako da kljub krasni vezavi knjiga ni draga. Tedaj dol s ceno! Saj so že vse knjige plačane. Kaj bojo tam v Celovcu po omarah ležale. Med ljudstvo ž njimi; to bo pa le mogoče, če so po ceni. Tedaj dol s ceno! 5. Silno se čudimo, da se pri razpošiljanji knjig rabijo nemški vozniki listi (Frachtbriefe); od odbora družbe pa zahtevamo, da vendar rabi dvojezične vozniki liste! Potekel je čas za nabiranje udov. To je sitno in težavno delo, to ve le tisti, ki je poskusil. Zato bi se naj slavni odbor po mogočnosti oziral na želje poverjenikov in sploh udov. Pred nekaj leti sem na imenik, ki gre v Celovec, zapisal nekatere želje; ko pa na jesen pridejo knjige, najdem na imeniku k tem željam pristavljeno z rudečo tinto opombo, ki je bila naravnost razžaljiva. Seveda se odbor ne more na vse želje ozirati, pa na nekatere bi se vendar moral, posebno na to, kar se lahko izpolni.

Proslava zaslužnega delavca. Danes zvečer priredijo delavci Samassove tovarne serenado na čast svojemu tovarišu Viljemu Strelu, ki že 50 let deluje v Samassovi tovarni. Čast jubilantu, čast pa tudi njegovim sodelavcem, ki tako lepo časte svojega tovariša!

„Češki Sokol“ v Celju. Prihodnjo spomlad se povabijo v Celje na izlet „Sokoli“ iz Češkega, Moravskega in Šlezije. Takrat jih bo prišlo čele mogoče, dva do tri tisoč. Če bode utegnil, privedel jih bode sam starosta češkega „Sokola“, dr. Podlipny. Spored tega velepomembnega izleta čeških bratov na celjska slovenska tla bomo

v kratkem natančneje objavili. Za red bodo takrat „Sokoli“ sami skrbeli, kajti prišlo jih bode toliko, da bi celjska policija ne mogla sama izpolniti svoje naloge.

Napredek. Minuli teden je dobila Ljubljana novo napravo. Na različnih krajih so se nastanili snažilci čevljev. To je prav koristna naprava, ki se gotovo obnese.

Razglasilo. Vsled sklepa XIX. javnega shoda dne 7. julija 1896 razpisuje se 20 premij po 10 ali po 20 gld. za uspešno pogozdovanje goličav kmečkega posestva pod sledečimi pogoji: 1. Pogozdovanje mora biti leta 1901 ali 1902 izvršeno, ter mora pogozditev obsežati najmanj 0.56 ha t. j. 1 oral. 2. Vrsto lesa in sadik izbere si lahko posestnik po svoji volji, samo morajo biti sadike za krajevne razmere ugodne. Nikakor pa ne sme daljava med sadikami več kot 1.50 m obsegati. Posestniki, kateri hočejo za premije prositi, morajo svoje prošnje najdalje do konca junija t. l. pri kranjsko-primorskem gozdarskem društvu vložiti, ter v istih navesti politični okraj, davčno občino, številke parcel in približne ploskovne mere pogozdenega zemljišča. Pogozdovanje prosilcev pregledovalo in presodilo se bode v jeseni 1904 leta, morda nastali primanjkljaj pri pogozditvi se lahko spomladi rečenega leta popravijo. Premije priznava in prisoja predsedništvo omenjenega društva, ter bode isto dovoljevalo premije ali v gotovih slučajih tudi samo priznalna in pohvalna pisma razdeljevalo. V Ljubljani meseca februarja 1903. Predsednik: Ludovik baron pl. Berg s. r.

Iz Gorice. Odbor „slov. katol. delavskega društva v Gorici“ je sklenil, da se bo društvena zastava blagoslovila dne 3. maja t. j. na praznik varstva sv. Jožefa. Po slovesnosti bo slavnostno zborovanje in veselica v proslavo papeževega jubileja. Več naznanimo v kratkem. „Slovensko katol. delavsko društvo“, ki šteje sedaj 500 rednih članov, je pristopilo k „Slovensko-krščansko-socijalni zvezi“ v Ljubljani.

Podraženi lončarski izdelki. Iz Komende pri Kamniku se nam piše: Po širni domovini znani lončarski industriji, ki se zlasti mnogo goji v občini Mlaka pri Komendi, preti vsled znatnega podražanja surovin velika sila. Cene ila, barvila, lošča in osobito drv rastejo leto za leto, istotako dvigajo se cene delavnih močij. Lončarski obrtnik pri obilem in resnično napornem delu vjame v mnogih slučajih komaj isto nazaj, kar ga stanejo gori navedene surovine, da primeri se le premnogokrat, da niti za svoje in za delo svoje rodbine ni odškodovan. Ni se čuditi, da blagostanje izmed tega ljudstva izginja ter mu vedno bolj preti siromaštvo, koje mu prej ali slej potisne potni les v roko iskati si služka v — tujini! Glavni vzrok temu pa so cene raznovrstnih lončarskih izdelkov, cene, ki so od pamtveka sem ostale še neizpremenjene in se gibljejo še vedno v oni nizki meri, kakor so se v časih, ko je bila cena surovin in osobito drv polovico nižja nego dandanes. Da bi se obstoječe razmere vsaj po možnosti zboljšale, da bi lončarski obrtnik dobil vsaj malenkostno odškodovanje za svoj trud, sklenili so dne 14. febr. t. l. pri županstvu občine Mlaka zbrani lončarski mojstri, da dvignejo z dnem 1. aprila t. l. pri raznovrstnih svojih izdelkih ceno za dve kroni na 100 kosov. Obvezali so se z ozirom na gori navedeno brez vsake izjeme pri zvišanju cen vstrajati. Gospodje odjemalci na veliko kakor tudi slavno občinstvo pa je prošeno, to stvar na znanje vzeti. Istotako se prosi slovensko časopisje, da blagovoli te vrstice ponatisniti.

Iz Rečice pri Celju. „Slovenski Narod“ se je nedavno zopet prav gorko zavzel za rečiškega Vita Perehlina, kojega so celjski porotniki oprostili hudodelstva požigov, zaradi katerih ga je tožilo državno pravdnštvo. Pri tem seveda „Narod“ ne more opustiti, da ne bi prav klerikalce napadel. Ti presneti klerikalci so sedaj krivi, da je bil Perehlin obtožen. Gospod celjski državni pravdnik gotovo ni tisti nesrečni „klerikalec“, ki greni Vitu Perehlinu in njegovemu drugu življenje. Mi sicer ne bomo preiskovali vzrokov, zakaj je bil Perehlin od porotnikov oproščen, ker je mogoče, da se nedolžen obsodi in krivec oprosti, kar nam kaže naša kazenska

praksa. „Narod“ pomiluje nedolžnega Perehlina ter pravi, da je njegova nedolžnost izkazana s pravorekom porotnikov. Oprostitev pa včasih pomeni pri nas le toliko, da krivda ni popolnoma dokazana. „Narod“ pa zagovarja Perehlina samo zaradi tega, da najde priliko vreči poleno na klerikalce. Kdor je poslušal celo pravdo, je dobil gotovo prepričanje. To prepričanje so imeli tudi gospodje porotniki prve in druge pravde, da Perehlina niso krivim spoznali, je vzrok ta, ker krivda ni bila dokazana. O g. sodnem pistavu dr. Mohoriču ne more nihče trditi, da je klerikalec, ali kdor je slišal njegovo zapriseženo izpovedbo, se je lahko prepričal, kaj misli g. pristav o Perehlinu. Sicer pa je zanimiv še drug vzrok, zakaj se „Narod“ za Perehlina tako zavzemlje. Po Celju se je splošno pričakovalo, da pride dr. Tavčar zagovarjat Perehlina, da tako najde priliko klerikalce malo pobrcati. Ko pa je zvedel, da bode obravnava trajala tri dni, je v zadnjem hipu odložil zagovornišvo. Nekateri pravijo, da morda tudi zaradi tega ni hotel zagovarjati, ker mu je manjkalo zabavljic za cele tri dni. „Narod“ pravi, da se je Perehlin kot priden klobučar naselil iz Ljubnega v Rečico, kjer so ga konzumarji uničili. V tem oziru morejo soditi Ljubenci, ljubenska posojilnica in pa g. Franc Petek. Če je bil Perehlin res tako priden obrtnik in če so ga uničili v Rečici klerikalci, kdo je potem uničil Perehlina v Ljubnem? Prosimo odgovora!

Drobne novice. V Gorici je začelo zadnje dni jako vreti proti sedanji liberalni mestni upravi. Nezadovoljnost mestnega prebivalstva je taka, da so se čutili nekateri liberalni mestni očetje prisiljene odložiti svoje mandate. — Umrli je na lgu bivši župan in posestnik Janez Šenk, star 76 let. — Odbor „Slovenske čitalnice v Mariboru“ prične s poljudnimi predavanji v soboto 21 t. m. — Upravni svet avst. Lloydja je sklenil zgraditi dva trgovska parnika. Enemu parniku bo dal ime avstr. min. predsednika, drugemu pa ime trgovskega ministra Calla. — 55letna kmetica Lucija Buhač iz Kukuljana je šla te dni v šumo nabirat listja. Ko je nabrala dovolj in je hotela ostalo zažgati, jej je po nesreči prijel obleko. Zastonj je klicala na pomoč. Zgrudila se je na tla v nezvesti, in ko so došli ljudje, so jo že našli mrtvo. — Poslanca dr. Šusteršič in Žitnik sta interpelirala min. predsednika radi preložitve državne ceste pri Prestraneku do Sela in radi ceste Goče-Slavina. — Cesar je imenoval škofa Flappa in škofa Doppelbauerja tajnima svetnikoma. — Pogreba č. g. župnika Turka se je udeležila v Ihanu velika množica žalujočega ljudstva. 24 duhovnikov je spremljalo sprevod. — O Binkošti se vrši v Beljaku slavnost zveze koroških nemških pevskih društev. — Pri občinskih volitvah na Viču je te dni propadla liberalna Travnova stranka. — Pogorela je v Brestu hiša g. F. Sviglja. — V krškem so zaprli posestnike Janeza Babiča, Fr. Žiberta in Jan. Kerčov, fareleskovske, ker so na sumu, da so v noči dne 3. decembra 1880, torej pred 22 leti umorili in oropali iz sejma idoča kmeta Janeza Račiča in Jerneja Žiberta iz Skopič.

Ropar Weidinger pred sodiščem. Znani ropar in morilec, Mihael Weidinger — nemškega rodu — ki je dne 25. januarja letos v Slovenskih goricah umoril Rozalijo Hvalič ter hišo oropal, je bil v soboto pred mariborskimi porotniki. Priznal je vse ter se celo nekako ponašal s svojimi zločini. Povedal je, da je beračil iz Radgone v Gradec v nadi, da ga primejo in preskrbe za par tednov pri kakem sodišču. Ker pa se mu to ni posrečilo, vrnil se je v Slovenske gorice, kjer je ves teden na parni Hvaličeve hiše ležal in čakal, da hči Rozalija zapusti stanovanje, na kar bi mu bilo lahko bolnega njenega očeta oropati. Ko mu je bilo čakanja preveč, je šel dne 25. januarja zjutraj v koč s trdnim sklepom, da Rozalijo Hvalič zadavi. Natanko opisuje, kako jo je zgrabil za vrat, da ni mogla dati glasu od sebe jo vrgel na tla ter jej zadrnil vrv okoli vratu. Porotniki so vsa vprašanja potrdili, na kar je bil Weidinger obsojen v smrt na vislicah.

Najnovejše vesti.

Dunaj. Vojni minister je izdal častnikom ukaz, v katerem aktivnim in neaktivnim častnikom prepoveduje, da bi bili člani lige proti dvoboju. Včeraj je katoliški centrum v tej zadevi podal interpelacijo, katero so podpisali člani skoro vseh strank v državnem zboru.

Rim. Po vsej Italiji demonstrirajo srednješolci proti novim reformam na srednjih šolah. Na raznih krajih so dijaki ometavali policiste s kamenjem.

Madrid. Iz Lissabone se poroča: Potovanje angleškega kralja Edvarda na Portugalsko se vrši v svrhu nakupa portugalskih kolonij. V prvi vrsti bodo Angleži kupili Laurenzo Marquez.

Krakovo. Četrti razred rusinske gimnazije so šolske oblasti zaprle radi radikalno narodnih agitacij dijakov.

Okolu sveta.

Program „Slovanske zveze“. „Slovanska zveza“ je sprejela od dr. Šusteršiča sestavljeni program: „Klub vidi smoter svojega delovanja v svobodnem razvoju države in njenih narodov na krščansko-demokratskem temelju in zahteva osobito razširjenja političnih pravic ljudstva na temelju splošne volivne pravice, podkrepljenje in razvoj samouprave ter gospodarske in socialne reforme na korist produktivnim stanovom: kmetškemu, obrtnemu in delavskemu stanu. Svojo posebno nalogo vidi klub v boju za enakopravnost narodov v državi“.

V državnem zboru se vrši prvo branje nagodbene predloge. Posebno pozornost je v razpravi vzbudil naš poslanec g. Povše, ki je v daljšem govoru mej živahnim odobravanjem našteval in dokazoval osobito one hibe in nedostatke v nagodbi, s katerimi zastopniki poljedelstva nikakor ne morejo biti zadovoljni. Pač je zvišana carina na vnanje žito, a to ni zasluga avstrijske, marveč ogerske vlade. Na drugi strani pa za uvoz lanu, mleka, kože in lesa ni določena nobena carina, dočim sosedne države skrbno varujejo svoje poljedelstvo. Velika nevarnost preti avstrijskemu poljedelstvu, oziroma živinoreji od Nemčije, ki je določila neverjetno visoko carino na uvoz avstrijske živine. Pa tudi Srbija s svojo živino pritiska na cene avstrijske živine. Naloga je torej zastopnikov v nagodbnem in carinskem odseku, da odločno zagovarjajo poljedelske koristi. Govorniku, ki je razpravljal strogo gospodarska vprašanja, so mnogi čestitali.

Ustaja v Bosni? V Bosni so prijeli šerifa Arnavtoviča, ki je srbske prebivalstvo hujskal, naj se upre Avstriji. Iz Srbije je v okupirane dežele dal pripeljati 50.000 pušk.

„Slovanska zveza“ in razprava o proračunu. „Slovanska zveza“ se je v petek posvetovala o stališču, ki naj je zavzema povodom drugega branja državnega proračuna in razprave v budgetnem odseku. V razpravi se je z raznih strani povdarjalo, da se vlada trudi, kako bi Slovane na jugu monarhije izročila v roke narodnih nasprotnikov. To se vidi posebno na Stajerskem, Koroškem, v Trstu in Istri, kjer se slovanski element siloma potiska nazaj. Tudi dogodki v Dalmaciji dajejo povod resnim pomislekom. Z ozirom na to je kljub prisiljen, da glasuje proti proračunu. Opozicijsko stališče se bo pokazalo najprej s tem, da bodo klubovi člani v budgetnem odseku glasovali proti dispozičskemu zakladu, pač pa za zvišanje civilne liste. O končnem glasovanju v drugem branju bo sklepal klub v posebni seji.

Češkoradikalna zmaga. Pri državnozborni dopolnilni volitvi v praškem starem mestu je bil z večino 312 glasov izvoljen radikalec dr. Baxa. Protikandidat je bil Mladoček Novak.

Demonstracija v madjarskem gledališču. V soboto so predstavljali v gledališču v Pešti neko igro z naslovom „Gott erhalte“. (Bog ohrani — početek cesarske pesmi). V vsej igri se skuša hujskati proti avstrijski cesarski pesmi. Na predstavo so prišli tudi neki poslanci Košutove stranke. Demonstriralo se je v samem gledališču in so kričali: „Pfu! Gott erhalte!“

Naš prestolonaslednik. Pred par dnevi je priobčil ogerski časopis „Jüvendö“ o našem pre-

stolonasledniku nadvojvodi Francu Ferdinandu daljši članek pod naslovom „Nadvojvoda Franc Ferdinand na svojem domu“. Med drugim piše omenjeni list o nadvojvodi Francu Ferdinandu tudi to-le: „Nadvojvoda in njegova soproga živita najraje sama za se. V gledališče zahajata prav poredkoma. Cesar je nadvojvodi in njegovi soprogi jako naklonjen. Odkar sta poročena, so obiskali kneginjo že vsi nadvojvode, razun nadvojvode Friderika, kojega hči je bila namenjena za ženo nadvojvodi Francu Ferdinandu. Kneginja Hohenberg je jako lepa in jako zdrava gospa in ljubi jako šport. Nadvojvoda pa čita mnogo listov raznih tendenc ter prireja iz njih izcerpke za cesarja. Govorec o časniki, pravi nadvojvoda, naj le pišejo o meni, kar hočejo, pride pa čas, ko se bodo prepričali, da so me sodili krivo. Nadvojvoda in njegova soproga sta vsak dan pri sv. maši. Spolnujeta natančno postne predpise in ne jesta mesa o prepovedanih dneh. K spovedi gresta vsak mesec. Njuni spovednik je pater Fischer. Večkrat se prigodi, da se o polnoči poslovita od gostov, ter se podasta k molitvi v domačo kapelo.“

Framasonske spletke. Iz Pariza se poroča: Poslanska zbornica je v sredo zvečer ob 10. uri s 300 glasovi proti 257 brez nadrobne debate vsprejela predlog komisije, da se odreče avtorizacija vsem redovom, ki poučujejo in vzgajajo mladino. Obenem je bil izročen komisiji predlog, naj se te kongregacije razpuste tekom šestih mesecev. Proti vladi je glasovalo 25 vladinovcev, mej temi trije bivši ministri. Ostale kongregacije pridejo na vrsto v ponedeljek.

Zjedinenje hrvatskih opozicijskih strank. V zadnji seji osrednjega odbora hrvatske stranke prava, ki se je vršila dne 17. febr. v Zagrebu in v kateri so bili navzoči tudi poverjeniki čiste stranke prava sklenili ste danes tale dogovor: I. Hrvatska stranka prava in čista stranka prava se skupno organizujeta. II. Skupni odbor izvede to organizacijo. III. Glasili te zveze bosti v Zagrebu „Obzor“ in „Hrvatsko pravo“. IV. Vsled tega se morata lista „Hrvatska“ in „Hrvatsko Pravo“ združiti v en list. Te štiri točke tvorijo nerazdeljivo celoto. V to izvoljeni pododbor štirih členov ima zvesti to združenje. Pododboru je na čelu dr. Sandor pl. Bresztzensky. Ta pododbor imel v ponedeljek sejo, v kateri je izvršil svojo nalogo in bo o svojih sklepih poročal osrednjemu odboru, ki bo imel v petek dne 30. t. m. svojo sejo. Ta komunike je podpisan po dr. M. Derenčinu.

Protinemska demonstracija v Varšavi. V Varšavi se je usilila neka nemška gledališčna družba, da priredi nekoliko predstav. Zastonj so jim predočevali, da ob sedanji napetosti med Poljaki in Nemci predstave ne morejo vspeeti. Dne 13. marca so uprizorili Sudermanovo igro „Čast“. Predstava se še ni začela, ko so galerije začele žvižgati in ropotati. Ko je policija izpraznila galerije, se je mislilo, da bo možno dalje igrati, ali hkratu se je razširil iz parteja takov smrad po vsem gledališču, da je moralo občinstvo bežati iz gledališča. Nekega vruga smrdljivega so bili namreč potrosili.

Zavarovanje zasebnih uradnikov. V socialno političnem odseku je dr. Fořt predlagal, naj se upelje starostno zavarovanje zasebnih uradnikov in nekaterih javnih uslužbencev. Kdor izmed teh dopolni 20. leto in ima najmanj 900 kron letne plače, mora se zavarovati za starost in onemoglost, kakor tudi za svojo ženo in otroke. Zavarovanje za brezposelnost je izključena iz tega zakona. Pokojnina za slučaj onemoglosti naj bi po desetletnem zavarovanju znašala 40 % letne plače, vsako leto do 35. upravnega leta 1 % več. Zavarovanja, oziroma vplačila trajajo 35 let. Kdor bi se torej zavaroval z 20. letom, bi z dovršenim 55. letom imel pravico do pokojnine, ki bi znašala 65 % njegove plače. Ako bi s 55. letom ne hotel stopiti v pokoj, pomnožila bi se mu pokojnina vsako leto za 7 %, torej bi v petih letih, to je s 60. letom starosti imel svoji plači enako pokojnino. Premija ali letni prispevek naj bi znašal 13 pol % letne plače. Dve tretjini ali polovico naj bi plačeval delodajalec ali gospodar, eno tretjino ali polovico pa delodajalec ali uslužbenec. V

pokojninski zaklad naj bi se stekale tudi uslužbene takse. Te takse, ki bi znašale 33 % od zvišane plače, naj bi plačevali uslužbenci. Vlada v svojem načrtu priporoča osrednjo zavarovalnico na Dunaju za vse dežele, poročevalec dr. Fořt pa zahteva tudi nekatere krajevne zavarovalnice kot podružnice osrednjega zavoda. Na splošno željo je dr. Fořt dal tiskati svoje poročilo. Ko bode tiskano, nadaljuje odsek svojo razpravo o tem vprašanju.

Italijanska kraljica Jelena. Na kraljevskih dvorih v Rimu kroži vest, da je kraljica Jelena zopet v „drugem stanu“. „Veseli dogodek“ pričakuje v mesecu juniju.

Ruski car je izdal manifest, s katerim se v prvi vrsti proglašja svoboda veroizpovedanja: prevlada ostane pravoslavni veri. Pravoslavnim svečenikom se zboljšajo gnotne razmere. Kmetstvu in nižjemu plemstvu se hoče pomagati z ustanovitvijo državnih kreditnih zavodov. Uprava gubernij in okrožij se reformira v toliko, da bodo nekaj poslov prevzeli krajevni zastopi, nekeake nove občinske avtonomne uprave. S tem manifestom se je storil začetek socialnih reform na Ruskem.

Enajst mesecev zaprt v hlevu. Iz Rajhenburga se poroča: Te dni je dobila žandarmerija obvestilo, da je trgovec z lesom Ignacij Reckziegel svojega brata Jakoba v hlevu zaprl in mu da le najpotrebnejšo hrano. Žandarmerija se je takoj podala na lice mesta in je našla v 1.1 m dolgem, 1 m širokem in 1.4 m visokem zaboju na stari strohnjeni slami ležečega Jakoba, oblečenega le v hlače, telovnik in suknene brezpetnike. Pogled na ubogega trpina in smrad je bil grozen. Pri zaslišanju je Jakob Reckziegel izpovedal, da ga je nečloveški brat že o veliki noči lanskega leta proti njegovi volji zaprl. Večkrat je prosil nečloveškega brata, naj bi mu dal vsaj kako odejo, toda zaman. Za hrano dobil je le močnik, kavo in krompir. Pomagati si siromak ni mogel nič, ker je hrom. Umit ni bil celi čas in tudi sveže perilo za preobleči ni dobil. V zaboju je moral revež, ki meri 1 m 70 cm sključen sedeti in spati. Reveža prepeljali so v bolnico, nečloveškega brata je pa naznanil sodišču.

Zamrznjenje zemlje. Znana je podmena, da zemlja vedno več gorkote izgubi, vsled česar je nevarnost, da bode tekom milijon in milijonov let zemlja popolnoma zamrznjena krogla. To je bila tolažba za nas, ki živimo sedaj. Sedaj se je pa našel nek angleški znanstveni prerok Leon Lewis, ki straši, da smo bližje katastrofi, kakor si mi mislimo. On sodi tako-le: Južni zemeljski tečaj je obdan s suho zemljo, ki zadržuje, da da bi mogel led plavati, ker se nahaja na suhi zemlji. Zato je pa led vedno višji in doseže v Robertsonovem zalivu že visočino 3000 metrov, drugod pa še več. Vsled vedno večjega pritiska bodo neizmerne ledene mase morale počiti in bodo splavale v atlanski ocean in neizmerni ledeniki bodo plavali proti severu. Velikanska ledena masa blokirala bode Afriko in tudi vsa Evropa bode pokopana pod neizmernimi ledeniki. Tako gospod Lewis.

Nič več deklet. Ogersko vlado jako skrbi naraščajoče izseljevanje mladih deklet v Ameriko. Minister Szell je poslal okrajnim oblastnikom okrožnico, v kateri obžaluje to žalostno dejstvo in ukazuje, da se smejo mladoletna dekleta izseliti samo, če dovolijo starši ali varuhi in če potujejo v družbi odraslih.

Iznajdba N. Tesla. Električar Nikola Tesla gradi trdno in dragoceno stavbo v Wardencliffe v Ameriki, o kateri zatrjuje, da bode prekosila vse dosedanje dogodke. On zatrjuje, da kadar bode njegova brezžična postaja dogotovljena možno bo mnogo stvari vprizoriti, katere se doslej dozdevajo svetu nemogoče. Z omenjenega poslopja dohajala bode gonilna sila brez posredovanja žic, katera bode gonila industrijska kolesa po vsem New Yorku, brezžično telefoniranje bo možno in brez zaprek, električni čolni pomikali se bodeje daleč po morju z silo, katera bo brezžičnim potom do njih dohajala. Dokler se je svet oziral na N. Teslo kot nekega domišljavega sanjača, izdajal je on iznajdbo za iznajdbo, katere so bile vedno za stopinjo višje od drugih. Več sto nerazglašanih patentov

njegovih izumitev nahaja se v patentnem uradu v Washingtonu kakor tudi po izvanzemskih krajih in razni drugi iznajditelji morajo biti previdni ter se prepričati v uradu o mnogoštevilnih patentih, katerim je že Tesla zdavna podlagi postavil. Zaradi tega bi bila opravičena misel, da molčečnost ali skoro skrivnost z katero se nova stavba izvršuje gotovo spričuje da se ima z dogotavljenjem te stavbe svetu pokazati nekaj, nad čemur bo strmeli. Dasiravno noče izumitelj govoriti o podrobnostih svojih načrtov govori pa o njih splošnosti. Globoko je zamišljen v postavljanje poslopja in nastanjenje potrebnih strojev in nedavno tega mudil se je delj časa v Wardencliffe. Poslopje bo zgrajeno trdno in trajno da bo sposobno za rabo mnogo let. Tesla se le malo zanima za brezžične brzjavne priprave, katere so bile doslej izumljene in jih imenuje igrače. Tudi na svojo izumitev pravi da nima nikakih delnic na prodaj ter pojasnjuje, da je njegova izumitev centralna brezžična postaja, katerej je možno pošiljati silo v velike daljave. On zatrjuje da mu bo popolnoma lahko pošiljati gonilno silo brez posredovanja žic v daljavo 80 do 90 milj, katera bo gonila stroje brez vsacih zaprek. Pošiljati namerava električno moč čez zemljo. Doslej menilo se je, da se razširja elektrika po zraku, posebno pri Marconijevi iznajdbi. Če bo Tesla uporabljal zemljo ali vodo v prevodilno snov, tedaj ima on nekaj popolnoma novega ali pa so bile teorije o brezžičnem brzjavu nepravilne. To niso nikake igrače, ampak nekaj vporabljivega, rekel je izumitelj te dni. Že v letu 1898 izumil sem poslati električno iskro v daljavo 100 čevljev — umetni blisk kar ni bilo še nikoli prej izumljenega. Stvar je čisto priprosta in jednako priprosto je tudi to s čemur se sedaj bavimo. Kadar bo priprava dogotovljena nastaniti nam bo treba le aparate po hišah in ljudem bo možno govoriti s komurkoli v deželi, kateri imajo jednak aparat. Ko bo stavba v Wardencliffe-u dogotovljena pričelo se bo z gradnjem družih po raznih krajih.

V blaznosti je storila žena nemškega farmerja Henry Guhlemana v selu New Mello v Ameriki grozovit čin. V odsotnosti moževi se je polastila njegovega revolverja in ustrelila svojo 6letno hčerko; nato je hotela ustreliti še svojega sina; toda zapustile so jo moči in nezavestna je padla na tla. V tem položaju jo je našel mož, ko se je vrnil domov. Na listič je zapisala, da hoče ustreliti najprej svoja otroka, potem pa sebe.

Boj med belimi in črnimi. V Beach's Still blizu Weycross se je vršil pred nedavnim strašen boj med „belimi“ in „črnimi“. Črnci so imeli plesno zabavo in se po svoje zabavali, ko prideta v veselo družbo „črnih“ dva „bela“. Kmalu je prišlo do prepira in „bela“ sta morala ostaviti hišo. Toda zunaj sta zapahnila duri in jela streljati skozi okno. Dva črnca sta bila takoj mrtva, devet jih je težko ranjenih, med temi so tri ženske. Obe zverini, ki ste izvršili to zlodejstvo, ste dobro znani osebi, toda, ker so žrtve črnci, se jima najbrže ne bode zgodilo ničesar hudega. Tako poročajo ameriški listi. Nevtrjetno, a resnično. Tako je v „svobodni“ Ameriki.

Zastrupljena zaročenka. Anka Jiaruszinska, mlada in krasna Poljakinja, je izgubila po neprevidnosti svoje življenje. Bila je na posetih pri družini Lewicky. Tu je, kakor zatrjuje gospa Lewicky, vzela iz omare, misleč, da je kakao, strup, in ga zaužila. Čutila je takoj silne bolečine — bila je otrovana. Poklicani zdravnik ji ni mogel pomagati — umrla je v silnih bolečinah. Policija je takoj začela preiskavo o tem dogodku. Aretovane so štiri osebe, med njimi gospa Lewicky in te čakajo v zaporu, kaj dožene obdukcija. Anka Jiaruszinska je bila zaročena in bi se imela v kratkem poročiti.

Grozote v državi Kongo. V Londonu sta izšli dve knjigi: „Affairs of West Afrika“ in „Civilizacija v državi Kongo“, ki razkrivati prave grozote. Ako je le polovica teh obdolžitvev resnična, potem se more reči, da so napravili pravi pekel Angleži iz Britiske zapadne Afrike in Belgijci iz države Kongo. V državi Kongo je le 2346 belokožcev, ali oni vladajo neomejeno s

pomočjo biča in ljudožrcem, katere naravnost ščuvajo v kanibalizem. Kupili so kakih 15.000 urojencev za primerno število robcev in imajo močno milico, kateri pripadajo tisoči ljudožrcem, katere hranijo z mesom mrtvih trupel svojih „sovražnikov“, to je tistih plemen, katere so „za kazen“ sklenili iztrebiti, ker — ne nabirajo zadostno surovega kavčuka. Te vojake — kanibale pošiljajo po vaseh, kjer vsakega moža in vsako ženo, ki ne oddaja na teden predpisane množine kavčuka, postreljajo, jim odsekajo desno roko in jih izročajo v okajenem stanju. Kanibalizem so uveli celo v take kraje, kjer je bil precej neznan. Prebivalstvo države Kongo se vsled tega krči na grozen način. Evropa, sramuj se svoje „civilizacije!“

Vandalizem na grobeh. Na židovskem pokopališču v Hamburgu je nekdo poškodoval devetdeset nagrobnih spomenikov. To je moral biti prava zverina.

Sv. oče in štev. 3. Zanimivo je, kako igra v življenju sedanjega papeža važno vlogo števila 3. On je namreč tretji najstarejši papež, rojen je v tretjem mesecu l. 1810., kardinal je postal l. 1853., papež pa 13 dni po smrti Pija IX. Izvolil si je ime Leon XIII. in zdaj je dovršil leto 93. svoje starosti.

Romantična možitev milijonarke. Med plutokracijo newyorško vzbuja veliko senzacijo možitev mrs. Hendricksonove, ene najbogatejših gospej v Brooclinu, z irskim kočijažem Patrickom Hughom, ki je udovec s šestero otročiji. Hendricksonova ima tudi že doraslo hčerko, ki meni, da je njena mati — znorela. Hendricksonova ima 58 let, a njen kočijaž je za dve leti mlajši.

GLASNIK.

Šest sladkih kapljic iz Šmartna pri Litiji.

Nisem tak, da bi iskal ravno veselja in zabave, vendar se je ne branim, če srečam kje veselo urico. V nedeljo sem bil slučajno v Litiji. Tamkaj sem izvedel, da praznujejo v Šmartnem Leonovo slavnost. Na vabilu je bilo šest točk. Če se vse posrečijo, bo ravno šest sladkih kapljic zame, zakaj tudi jaz sem za Leona navdušen. Hitro vprašam prvo ženo, ki mi je prišla naproti:

„Mati, kje drži pot v Šmartno?“

„Ta je prava, po kateri sedaj greste.“

„Dobro! Hvala!“

Ženica je pogledala za menoj in pri tem je napravila tak obraz, kakor bi hotela reči: tako velik, pa kaj tacega vpraša. Le mirni bodite, mati, ker ne veste, da imam jaz poseben talent, da zaidem kam, če je le mogoče. A za to morata biti najmanj dve poti.

No, to pot nisem zašel. Čez pol ure so me že gledale šmartinske hiše v svoji sredi. Kakor kraljica pa se dviguje izmed vseh ena hiša, hiša božja — prekrasna šmartinska cerkev. Ko bi bil jaz Šmartinčan, bi bil v prvi vrsti ponosen na to stavbo.

Rad bi si jo ogledal natančneje, ali ura je odbila v visokem zvoniku tri. V sosednjem poslopju zraven cerkve se je morala že začeti slavnost. Nemudoma pohitim k vhodu.

„Dvajset krajcarjev!“ To je bil prvi pozdrav, ki je veljal vsakemu prišlec.

„Kaj bo 20 krajcarjev za papeževo slavnost. Nate, tukaj imate dve kroni!“

Potem so mi pa tudi dobro postregli. Povedli so me na sedež v prvi vrsti. (Seveda, še to moram povedati, da sem bil bolj gosposko opravljen.)

Tako blizu! Kakor nalašč za moje radovedno uho in oko. Noben trenutek slavnosti mi ni odšel. Kulise so malce trepetale in zdelo se mi je, da trepetajo za temi kulisami dekliška srca mladih diletantij, ki bodo danes prvokrat javno nastopile. Še par trenutkov!

Zastor se je dvignil. Na oder je nastopil slavnostni govornik preč. g. dekan A. Žlogar. Njegov govorniški glas, v navdušenju prekipevajoča beseda, tehtnost in jednatost govora samega me je nehote zazibala v pramična čuv-

stva Leonove slavnosti. Za govorom pa se je oglasila, kakor rahla sapa z gore, mehka pesem „Ave Maria“, ki so jo peli domači cerkveni pevci. Zbor ni bil posebno mnogoštevilen, pa je zaradi tega tem natančneje vsak posamezen skrbel za krasno harmonijo glasov. Sploh se mi zdi, da je tudi v Šmartnem slovenska peta pesem doma.

Občinstvo je nemirno pričakovalo nadaljnjih točk.

„Samostanska lilija“. Dvogovor, ki sta ga govorili dve dekleti, je napravil name dober vtis, le nekaj me je motilo. Glas, ki ga je imela Lenica, bi bolj pristojal žalostni Ivanki; nasproti pa bi moral priti Ivankin radosten glas iz ust vesele Lenice. Seveda, človek ne more napraviti, da bi kar glasove spreminjal. Kolikokrat bi jaz rad govoril v nizkem, globokem basu, da bi se me bali, a ne morem. No, to še ni taka škoda! Večja škoda je ta, da že zopet pada zastor. Dvogovor je bil prekratek. Nagnil sem se k svojemu sosedu (pardon!), bila je soseda, gospa prijaznih obraznih potez. Zlasti se je tem potezam podalo to, da jih je obsevalo vidno veselje. Kajneda, gospa, sem si mislil, tudi preprosta duša iz preprostega kmetkega ljudstva umeje razveseliti človeka, ki je že vaje in razvaje od raznoterih bolj ali manj elegantnih veselic. Vem, da bi mi gospa pritrdila. Ali jaz sem v govorici malobeseden, sem pa na drugi strani, kadar pišem, gostobeseden. Pa mi bote že oprostili, če vam povem, da vas poslej ne bom spet kmalu dolgočasil. Sam po sebi vem, kako dobro de človeku, če mu teko kratki časi. Pst! Tiho! Poglejte, zaradi vas še videl nisem, kdaj se je vnovič dvignila zavesa.

Ali ste že kdaj čuli Foersterjev „Pozdrav domovini“. (Besede Razlagove).

Seveda ste ga že slišali, vendar takega ne, kakor sem ga jaz v nedeljo čul. „Pozdrav domovini“, kakor so ga zapeli ti šmartinski pevci, je bil podoben zvonki pesmi, ki jo poje mladostno-zdrava pastirica za vaškim holmcem. Ona zapoje in spet preneha, kakor bi se bala in sramovala, da je kdo ne sliši. In vendar tistemu, ki jo je morebiti poslušal, bilo bi žal, da je nje glas potihnil. Da, nekam boječi so bili ti pevci in te pevke! Ali čemu? Se li svojih srebrnih, jasnih glasov sramujejo? Poslušajte potok v gorskem zakotju, kako neustrašeno in samozavestno žubori svojo prirojeno mu pesem, ker ve, da je sreberna. In vi? Pogum! Peti znate!

Navadno pravijo, da je radovednost večinoma le ženska lastnost. In v tem oziru sem jim bil jaz (namreč nežnemu spolu) precej podoben. Z neznosno radovednostjo sem pričakoval, da se prične 5. točka vsporeda: izvirni tridejanski igrokaz „Vsaj še pet let!“ Kaj bo iz tega? Krog mene so vsi glasno šepetali. (Veste, nekateri ljudje znajo tudi to umetnost glasnega šepetanja.)

„Sedaj pa pridejo sama dekleta na vrsto.“

„Samo dekleta?“

„Odkod?“

„Iz Marijine družbe.“

„Kaj bodo neki napravile?“

„Nekatere še nikoli odra niso videle!“

„In danes nastopijo same na odru.“

„Oj! Ali ni prežgodaj, da se zastor že odgrinja.“

Take misli in podobne besede so šumele v moji glavi, pa tudi krog nje. — Sedaj glej in poslušaj!

In gledal sem ter poslušal . . .

Kaj ste mi rekli, da predstavljajo prvič prvi igrokaz. Verjamem vam, a iz njih pristnega in odločnega kretanja bi moral reči, da lažete.

Pa vem, da niste tako hudobni, da bi lagali, pa tudi jaz ne smem biti tako hudoben, da bi nekaterim izmed teh diletantovskih igralk ne dal še posebne zaslužene pohvale.

Uboga „Logarica“, ki jo je predstavljala, kakor so mi rekli, prednica iz Marijine družbe, je bila naravnost imenitno izvršena. Vse ji je ploskalo, ko je sredi dejanja odhajala Logarjeva mati.

Ali da bodete lažje razumeli, naj vam na kratko omenim samo vsebino tega igrokaza. Samo na kratko, ker imam preslab spomin, da bi vam razkladal na dolgo in široko. Pet deklet, pet modrih devic se je zbralo, da bi posvetili

svetemu očetu vsaka po eno leto, da bi Leon čez pet let praznoval 30 letnico svojega vladanja, kakor praznuje letos 25 letnico.

O, da ste videli, kako ganljivi in prelepi so bili oni zadnji prizori, ko je prihajala devica za devico pred kip svetega očeta ter pokladala predenj svetlo ozaljšano lučico v znamenje darovanega leta. Kako mehko in blažljivo so segale v srce drobne pesmice (ki so bile zložene po lepih narodnih napevih), ki so jih pele modre device. Mislil sem, da sem v malih nebesih. Kako ne bi mislil na nebesa, ko se je nenadoma kakor bi padel z neba, prikazal ljubezniv angel, ki je vsaki devici posebej oznanil blagoslov, ki se bo razlil nadnje zaradi prostovoljno darovanega leta. Omenim naj le dve izmed modrih devic: Cirilo in Stanko.

Prva je s svojim naravnim obnašanjem, druga s svojim pristnim, primernim glasom naravnost vzbujala v človeku misel: ta je rojena igralka.

Tudi nespametna devica Anka je otroško-naivno izvrstno pogodila svojo ulogo. Pogledal sem okrog sebe. Moj Bog, ali je mogoče, da smo na kmetem odru. Da! Bili smo ob kmetem odru, vendar zadovoljni in veseli, kakor nismo vselej niti na mestnih odrih. Med občinstvom sem zapazil dokaj dam. Ne vem, kaj jih je privedlo semkaj. Gotovo ne sama radovednost, marveč še mnogo bolj njih navdušeno narodno čuteče srce, ki je hotelo tudi pri tej priliki priložiti dar na narodov oltar za Ciril-Methodovo družbo. Tudi nevdeleženci iz Šmartna in Litije so poslali v ta namen dobrohoten prispevek, kakor mi je povedal litijski gospod župnik. Ko smo odhajali iz dvorane, slišal se je marsikak glas, ki bi lahko prišel iz ust vsakterega vdeleženca: Ni mi žal! Meni tudi ne! Rad bi še g. Sardenku segel v roke, pa ga nisem videl nikjer. To so bili veseli trenutki v Šmartnem pri Litiji. I. P.

Delavske drobtine.

Občni zbor „Slov. kršč.-soc. zveze“. bo jutri v nedeljo ob 10. uri dopoldne v veliki dvorani „Katoliškega Doma“. Somišljeniki in somišljenice na svidenje! Odbor.

Družbinski večer „Slov. kršč.-socialne zveze“ bo jutri v nedeljo ob 7. uri zvečer v veliki dvorani „Katol. doma“. Odbor se je potrudil, da zopet zadovolji občinstvo. Posebno pozornost bo vsekakor vzbujal nastop pevskega zbora ženskega oddelka „Slovovske krščansko-socialne zveze“, ki se marljivo vadi. Tudi mnogo drugih točk bo na vspeh, zato je pričakovati, da se občinstvo udeleži tega družbinskega večera v najobilnejšem številu. Posebna vabila se ne bodo izdajala in velja to obvestilo za vabilo vsem članom, članicam in vsem somišljenikom. — Odbor „Slovenske krščansko-socialne zveze“.

Iz Križev pri Trzinu. Naše vrlo „Katoliško izobraževalno društvo“ je praznovalo v nedeljo 8. sušca prav slovesno slavnost 25 letnice papeževanja Leona XIII. Udeležilo se je sv. maše ob 10. uri s svojo zastavo, na katero se je tudi pripel lep nov trak s pomenljivim napisom „Z Bogom za narod“. Pri sv. maši pel je društveni moški zbor, udeležba je bila velika. Popoldne se je udeležilo tudi popoldanske službe božje s zastavo, potem ob 3. uri pa se je pričela lepa slavnost v društvenih prostorih pred lepo okrašeno podobo sv. očeta. Pevci so zapeli pesem „Pozdrav“ pod vodstvom g. Jožefa Janca, nato nastopi deček 14 let Ciril Tomšič ter prav srčno deklamuje „Slava Leonu“, za njim pa pride ud društva, mladenič gosp. Andrej Žepič, kateri zopet deklamuje pesem „Slava Leonu“. Že pri teh prizorih porosilo se je marsikatero oko; ko pa nastopi društveni predsednik g. Fr. Perko kot slavnostni govornik ter bolj na drobno razloži dela slavljenčeva, bilo je malokatero oko suho, zlasti ko poklanja v ime društva najsrčneje izraze udanosti in sinovske zvestobe, videl si še celo mnogo mož, ki so si brisali rosne oči. K sklepu zakliče trikratni „Živijo“ svetemu očetu Leonu XIII., pevci zapoje Foersterjevo papeževo himno in pa „Zvonikarjevo“. Ker se pa navdušenje ni podelilo, pevci zapoje še „Zvezda“, za

kar so želi obilo pohvale. Nato se prične prosta zabava. Udeležba od strani občinstva je bila tako velika, da so bili prostorni društveni prostori preemajhni. Društvo je pokazalo, da stoji na dobrih tleh, na dobri podlagi. Na praznik sv. Jožefa je praznovalo društvo svojega patrona in zaščitnika ter je imelo tudi pri jutranji sveti maši skupno obhajilo, ob 10. pa slovesno sveto mašo; popoldne istega dne pa je priredilo igro „Egiptovski Jožef“ po tem redu: 1. Petje: a) „Morje“. b) „Lepa naša domovina“. c) Sveti Jožef. 2. Igra „Egiptovski Jožef“, svetopisemska dogodka v petih dejanjih. Vstopnina prva in druga vrsta 60 vin., ostale 50 v., stojišča 40 v., za ude 30 vin. To jasno kaže, da društvo vrlo napreduje, dasi ima mnogo očitih in skrivnih sovražnikov. Ne nazaj, le naprej, bodi geslo društveno, da bo društvo še bolj se okrepilo. Vrlim društvnikom pa kličem, le na delo „Z Bogom za narod“. Bog Vas živi!

Nekdo.

Za „Glas Naroda“. Svaki svijestan hrvatski obrtnik i radnik, koji hoće sam napredovati i biti koristan obćoj borbi za pravo i boljak potištenoga radnoga naroda i svoje hrvatske domovine, mora stupiti na put naobrazbe i prosvjete. Zato je za svakoga obrtnika i radnika potrebno, da se predbroji kao stalni predplatnik na radnički list „Glas Naroda“. „Glas Naroda“ izlazi svakoga tjedna jedanput, a stoji na cielu godinu 6 K, na pol godine 3 K, na četvrt godine 1 K 50 h. Za inozemstvo 8 K. — Predbrojiti se može putem pošte na dopisnici i osobno u uredništvu, Krvavi most br. 3, I. kat, ili u tiskari Mile Maravića, Duga ul. 8. „Glas Naroda“ kao organ Hrvatske radničke zajednice djeluje na polju radničke borbe i obrane, kao i na polju politike, prosvjeje i svakovrstne upute radnicima i obrtnicima. Zato je potrebno, da svaki svijestni obrtnik i radnik bude predbrojen na taj naš list, koji je zastavnik rodoljubnoga i neodvisnoga hrvatskoga radništva.

Ven s splošno volivno pravico! Zatevajte to tudi v Ljubljani od občinskega sveta!

Delavci, spregovorite odločno besedo po pravicah, ki Vam jih daje ustava!

Pristno čebelno-voščene sveče
4 47—7 prodaja
Janko Šink, svečar v Kranju
kg po 5 K, poštnine prosto.

Šunka s kožo 1 gld., šunka brez kože 95 kr., šunka brez kosti s kožo 110 gld., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso in slanina 80 kr., prešičev jezik 1 gld., prešičeva glavina 45 kr., salame ogerske 1 gld. 80 kr., salame navadne 80 kr., salame boljši 1 gld. in iz šunkna 1 gld. 20 kr. kilo; klobase male 10 kr., velike 20 kr. ena, proti povzetju od 5 kil naprej pošilja 7 3—1

Janko Ev. Sirc v Kranju.

Pozor! Pozor!

V torek, dne 31. marca

bo v veliki dvorani „Katoliškega Doma“

ob 1/28. uri zvečer

zanimivo javno predavanje.

Prihitite k predavanju v obilnem številu!

Odbor „Slovenske kršč. soc. zveze.“

Spominjajte se ljudskega sklada!

Špecerijsko in železno blago, barve i. t. d.

6 12—1

prodaja po ceni

Franc Omersa v Kranju.

Sloveči profesorji
medicine in zdravniki
priporočajo

tinktura za želodec

lekarnarja

Gabrijela Piccoli-ja

v Ljubljani,

prov. zalagatelja Nj. svet. papeža

kot sredstvo, ki krepi želodec, vzbuja tek, pospešuje prebavljanje in odprtje telesa, posebno za one, ki trpe na zastaranem zaprtju.

Tinktura za želodec razpošilja lekarnar PICCOLI v Ljubljani v skatljicah z 12 steklenicami za K 252, s 24 steklenicami za K 480, s 36 steklenicami za K 7—, s 70 steklenicami za K 13—. Poštni zavoj po 5 dkg. 40 II. 10—8.

Vzajemno podporno društvo
v Ljubljani

registrovana zadruga z omejenim poroštvom

Kongresni trg št. 19

sprejema vsak delavnik od 9.—12. ure dopoldan
hranilne vloge ter jih obrestuje

4³/₄ %

to je: daje za 200 K 9 K 50 h na leto,
Rentni davek plača hranilnica sama.

Simon Pogačar l. r.
predsednik.

Andrej Zamejc l. r., stolni dekan,
I. podpredsednik.

Dr. V. Gregorič l. r.
II. podpredsednik.

Rajko Samsa l. r.
ravnatelj.

3 10—7